

We zijn erg blij met een bijdrage van een rond 80-jarige inwoner, die zijn jeugd op Baanhoek heeft doorgebracht en veel over deze wijk weet te vertellen. Enkele interessante gedeeltes uit zijn 13 bladzijden tellend relaas laten we hieronder volgen; hij schrijft niet alleen over Baanhoek, maar ook over de armoede waarin vader en moeder leefden. En zij waren destijds niet de enigen.....

"Ik bin geboren onderaan den dijk, bovenaan de Tollesteegt. Daer stong vroeger een graonmaolderij; in de volksmond hietten die "de grutterij van Draopers". M'n geboortehuis had êen kaomer en een klompehoksie. Êen bedstee was t'r in en op het klaaine zoldertje was nóg 'n bedstee. Buiten 'n klaain aarfie, wurfie noemde we dat vroeger, dat we saome mit de huisbaos gebruikte. Aan de ôôstkant stong de boerderij van Baon Hofman.

M'n vaoder heb ik aigelijk nooit gezond gekanne. Hij was aarg reumaotisch en 'k gelôôf dat-ie nog wel meer mankeerde. Vaoder en moeder wazze te aarm om in het ziekefons te zijn, toe hietten dat "de bus". En een dokter laete komme en partikelier betaole kon netuurlijk hêêlemael niet. D'r kwam dus maor waainig een dokter over de vloer. En verstaarkend ete kon d'r ok niet af!

Op d'n hoek van de Tollesteegt stong een bewaarschool, zô hietten vroeger een kleuterschool. De tegenwoordige kleuterschool staot nog op dezelfde plek. Ik stong dikkels voor het hek van de bewaarschool te kijke. En aaltijd was ik wât blij dat ik niet achter het hek stong, maor d'r buite. Want buitendijks had-jie het "lêêgeb", zô hietten nae de eb het drôôggefallen gedêelte van de revier. En daer was nogal 's wat te vinge. Daer sprokkelde ik ok hout om in de kachel te stoke, ja, daer dreef nogal 's wat hout aan.

Ik heb tot m'n twaalfde jaer op school gezete. De mêeste jonges ginge dan waarke. Mêestal op de scheepswurf, as naegelhêeter, voor twêê gulde per week. D'r wazze ok jonges die naer de touwbaon ginge, ok voor twêê gulde per week. Sommige jonges ginge naer buitenaf as koksmatje. Maor dat was niet zô best hoor, die wiere aarg deur de ouwere geplaogd. Een broer van me is voor zes weke ok as koksmat weg gewist en toe is-tie naer huis gekomme, meer dôôd dan levend. M'n broer wou toe naer de wurf van Nederlovve, waer nou de wurf van Laanser is; daer kon-die meer verdiene. Maor dat moch niet van vaoder en moeder, dat was veuls te gevaerlijk. Gĩn spraoke van! Hij is toe gaon waarke op de klaaine wurf van Aoi van de Graef.

Vaoder kon niet meer waarke en toe mos ik z'n waark overneme: krante bezurge en vente mit petrolie; verder nog wat incasso-waark. Da deej ik ok al in m'n schooljaere, maor dat moch aigelijk niet, ik was nog te jong. En d'r was toe 'n plisie-agent die wel 's achter me aanzat. Maor ok op Baanhoek wazze stoepen en stoepies en achteraan zô'n stoep kò-je van d'n êene stoep in d'n aandere komme. Dan zag de plisie me niet! Ik liep mit een handkarrechie mit een ton olie d'r op. Voorop 'n kissie mit sloffe, zô noemde ze vroeger de brikette. Die gebruikte huisvrouwe voor 'n waarme stoof. Zes of zeuve voor 'n dubbeltje, en daer verdiende we êene halve cent mee".

In 't volgend artikel hopen we het verhaal over Baanhoek voort te zetten.